

15/1. A folyosókat meg a lépcsőházat átható klórszagot árasztó szerrel súrolhatták fel hajnalban, hogy már a lakásukból legkorábban kilépő lakók számára is feltűnő, sőt fizikailag érzékelhető legyen a tisztaság. Gyógyé bizonyos volt benne, hogy

20 Nyerges András

VIDÁM ŐSZI MAJÁLIS

Részlet a *Háztűznéző* című
regényből

a takarítás időzítése nem véletlen, igazi célja pedig nem is a több hónapos kosz eltüntetése, sokkal inkább a lakók rokonszenvre hangolása az elnökváltó közgyűlés összehívója iránt. Délutánra a klórszag elpárolgott, helyette finom vaníliaillat

lengedezett a lépcsőházban. Míg máskor valamelyik lakás kitért ajtaján áradt ki efféle kellemes illat, s az ember azt találgathatta, vajon ki és mit sütött, most a gyűlésre érkezők meglepődve észlelték, hogy az abrosszal megterített elnöki asztalon őket várja egy tálcányi rácsos sütemény. Kacukáné fehér kötetnyt öltve, a közgyűlés önjelölt háziasszonyaként kínálgatja, papírtányérral és szalvétával is ad hozzá, hogy a porcukrot ki-ki letörölhesse a szája széléről, s közben a vonásaira szinte rákövülő elragadtatott mosollyal ismételteti, mintha eladósorban lévő lányt kommandálna, akinek az ügyességéről még meg kell győzni a kérőket, hogy ezt Cencike sütötte, bizony ám, ehhez is ért, ki hitte volna? Az asztal közepén váza állt, a vázában virág, s mindez együtt azt sugallta, hogy Honderné elsősorban a különbséget akarja hangsúlyozni, első benyomásként azt érezzék a lakók, hogy a Csernovics Arzén utca 7-ben másféle világ veszi kezdetét, mint amilyen eddig volt, de bízzanak benne, hogy azzal, ami jön, jobban járnak.

15/2. Amikor Gyógyé meglátta, hogy a meghívón a napirendi pontok felsorolása és dr. Raffai, mint levezető elnök megnevezése után az ő neve is szerepel: jegyzőkönyvvezető Gyalog György, azt hitte, menten megüti a guta. Legalább kérdezte volna meg a kegyelmes asszony, dühöngött, odaírhatja-e, van-e kedvem részt venni a céción és főleg van-e időm rá? Ha őszinte akart lenni, nagyon is tudta, miért maradt el a felkérés: Honderné tisztában volt vele, hogy kapásból nemet mondana, legfeljebb az elutasítás okát nem sejtette, és persze ő sem köthette volna az orrára, hogy kompromittálónak tartaná kiülni az elnöki asztalhoz, szemközt az egész házzal, hogy azontúl az isten se mossa le róla, részese mindannak, amire Honderné készül. Nem tetszik nekem ez a jegyzőkönyv-dolog, vonta kérdőre az asszonyt, amikor munkába menet véletlenül belebotlott az utcán, egyébként az se biztos, hogy végig ott tudok maradni!

Bocsánat, kedves György, válaszolta nyájasan Honderné, nyugodjon meg, én csupán szerettem volna büszke lenni az első közgyűlésemre, és azt gondoltam, ha már lakik a házban egy ismert ember, aki tekintélyt kölcsönözhet nekünk, megnyerem az ügynek. De ha magának ez ennyire nehezebbre esik, vegye úgy, hogy minden alól föl van mentve.

21

15/3. Az első közgyűlésem birtokos ragja egész nap nem ment ki a fejből. Ekkora magabiztosságot már bőszítőnek érzett, mintha Honderné egyáltalán nem számolna azzal, hogy a házban Zácsefnek is maradhattak hívei, neki meg lehetnek ellenségei, sőt, felbukkanhat egy harmadik, semleges jelölt. Ugyanilyen pökhendiséget érzett ki az első közgyűlésem-alakból, hogy-hogy semmi kétsége afelől, lesz második, harmadik, tízedik közgyűlése is, ha csak ki nem kiáltatja magát a Csernovics Arzén utca 7. örökös elnökének, mert akkor többé ezzel sincs gond. Egész nap azzal a lehangoló tudattal küszködött, hogy ilyen kutyakomédia vár rá otthon, és bármennyire szeretne, mégsem maradhat ki belőle. Amikorra pedig tompult volna a meghívó keltette kínos érzés, újból felbosszantotta a lakók lerácsossüteményezése, pontosabban az abból áradó mélységes megvetés, mellyel Honderné szinte azt vágta a ház képébe, hogy ti aztán hiába is berzenkednétek, titeket lábon megveszlek egy tálca süteménnyel. Ráadásul Gyógyének szembe kellett néznie azzal is, hogy hiába tudja, amit tud, a trükk nála is bejön, mert amint érezni kezdi a jó illatot, összefut a nyál a szájában, s a reflexei erősebbnek bizonyulnak annál a tilalomnál, amit az esze diktál, vagyis nincs ereje a kínálást elutasítani. Végül már azt érezte szerencséinek, hogy a rácsos süteményhez fűződő gyerekkori emlékeihez képest a Honderné kiábrándító, nem csábít rá, hogy az ember újra meg újra vegyen belőle, mert a vastag és fujtós és kissé sületlen tészta lekvárt csak mutatóba látott.

Új Forrás 2013/2 – Nerges András: Vidám őszi majális
Részlet a Házúrnéző című regényből

15/4. Volt viszont valami, ami kellemesen lepte meg. Az elnöki asztal mellett, egy zsámolyféleségen kazettás magnetofon hevert, ami azt jelentette, hogy nem kell jegyzőkönyvet vezetnie. Fellélegzett, noha nap közben már, hosszas tusakodás után, meggyőzte magát, hogy mégiscsak meg kell tennie, amit Honderné kér. A kérdést az döntötte el, hogy az előző hónapjáért kevesebbet utaltak, mint amennyire számított, s ez eszébe juttatta, hogy ezután is adódhatnak hónapok, amikor nem fogják tudni befizetni minden számlájukat, csakhogy ezentúl nem Zácsef lesz a közös képviselő, aki képes volt tudomásul venni, hogy vannak szegény lakók, akik iránt türelmet kell tanúsítania. A Honderné-érában Gyalogéknak az az egyetlen esélyük, ha a nő továbbra is a ház *elitjébe* sorolja őt, s oda kell sorolnia, ha neki vezet jegyzőkönyvet. Azt az érzést kell táplálni benne, hogy ellenük nem ajánlatos megszegyenítő

szankciókat alkalmazni, mert ha őket állítja pellengérré, azzal a *saját* fészkébe piszkít. Annak eléréséért, hogy Hondernének megmaradjon ez az illúziója, még a jegyzőkönyvvezetés a legkisebbik ár.

22 15/5. Hátralé, s azzal múlatta az időt, hogy a nagy ütközetére készülö Hondernét figyelte. A nő megemelt állal jött-ment, tekintete átsiklott az előtte nyüzsgö pondró lakókon, hadvezérként fürkészte a terepet, mintha a segédcapatait ellenörizné, az utász Gubikot, a hadtápos Kacukánét, helyén van-e minden, fogy-e a sütemény, gyűlnék-e a távolmaradók által küldött meghatalmazások, hogy a szavazóképesseg gyér jelenlét esetén is meglegyen? Amikor Gyégyét észrevette, két karját előrenyújtva sietett hozzá, örülök, hogy eljött, kedves György, és a magnóra mutatott, amióta beszélünk, beláttam, hogy igaza van, egy olyan rangú írástudónak, mint maga, a jegyzőkönyvvezetés rab-szolgamunka, de azért, ugye, ha majd leírták a szöveget, szignálni hajlandó lesz?

15/6. Egyszer csak Zácsef bukkant elő a lépcsőfordulóból, az asztalhoz csörtetett, némán belemarkolt a süteményes tálba, s amit kivett, egyetlen falásra eltüntette hatalmasra tátott szájában. Ezt hívják vastag bőrnek, gondolta Gyégyé, én a helyében nem is mertem volna magamra vonatkoztatni a kínálást. Zácsef körbepillantva ellenörizte, esznek-e mások is, aztán rosszallóan megrázta dús sörényét, és senkinek se szánva, de mindenki által hallhatóan azt dünnyögte, ennél az én feleségem ezerszer jobbat süt! Lehet, Ferikém, érkezett a nem kért válasz Halecz Ernőtől, de azt mi honnét tudhatnánk? Zácsefet a kérdésben rejöló elvárás annyira meghökkentette, hogy elakadt benne a szó, miért, tán kellett volna, böffentette, de rögtön meg is nyugtatta magát, az sehol sincs a működési szabályzatban, hogy zabáztatni kell a lakókat! Hirtelen megpillantotta Hondernét, és felordított, várjon, Bugyiné, itt a pénze, bocsánat, Hondernét akartam mondani, itt a kétszázetre, most vegye el, mert sok dolgom van, nem tudom végigvárni magukkal ezt a cirkuszt. Honderné sisteregve sziszegett felé, muszáj mindent ilyen primitíven intéznie? Nem lehetett volna négyszemközt? Valósággal fuldokolt a felháborodástól, mondja, Zácsef, behalt volna, ha egyszer valamit egy csöppet kulturáltabban csinál? Mondjuk, borítékba teszi a pénzt, vagy ilyesmi. Mi a francnak, maga úgyse hiszi el, hogy annyi, ide a rozsdás bökött, hogy mindjárt végignyálazza. Honderné elvörösödött, mert épp azon volt, hogy számolni kezdi az ezreseket, aztán rájött, hogy mivel vághat vissza ezért a találatért, várjon, Zácsef, adok róla elismervényt, ahogy az *normális* emberek közt szokás. Szarok az elismervényére, bödült el Zácsef, mindenki láthatta, hogy megadtam a pénzt, most már nem kürtölheti teli a világot, hogy Zách Felicián az adósa maradt, egyébként rólam úgyis tudják, hogy mindenkinek minde- nért megfizetek, és ezt úgy értse, ahogy mondom!

15/7. A lomha behemót Honderné felé lódult, mint aki mindjárt a két keze közé kapja és kirázza belőle a lelket, aztán csak legyintett, de közben szinte fuldoklott a felgyülemlett és kimondatlan maradt közlendőktől, mint aki tudja, hogy reménytelen próbálkozás volna megértetnie magát, vagy azt várni, hogy valaki szóljon az érdekében akár egyetlen jó szót is. 23
Másokkal szemben az ilyen helyzeteket *lecsaplak, mint a taxiórát*-alapon szokta megoldani, de Hondernéhez egy újjal sem érhet, a saját tehetlensége feldúlta és szinte megvadította. Úgy rohant ki az utcára, hogy közben kis híján feltaszított néhány fancsali képpel befelé szállingózó lakót, akik biztosra vették, hogy itthon a megszokottan unalmas, vég nélküli szócséplés vár rájuk. Ehhez képest a terített asztal eléjük táruló látványa, és a megvesztegető süteményillat meglepetéssel kecsgettetett, mintha szeptember ide, szeptember oda, a Csernovics Arzén utca hétben vidám majálisra készülne.

15/ 8. Raffai doktor elérkezett a nagy bejelentés megtételéig. A társasház számvizsgáló bizottsága, tekintettel a súlyos helyzetre, Zách Ferenc Felicián azonnali visszahívását s a helyébe doktor Honder Tamásné Bughy Crescenciát javasolja közös képviselőnek. Taps jelezte az egyetértést, és néhányan máris előreszaladtak az asztalhoz, hogy gratuláljanak Hondernének a megválasztásához. Nehezen vették tudomásul, hogy még nincs mihez, mert a demokrácia játékszabályai szerint előbb ténylegesen is le kell bonyolítani a szavazást. Minek az a cirkusz, duzzogott Cselényi, mindenki őt akarja közös képviselőnek, és kész. Akinek ez nem tetszik, fel is út, le is út, ne akarjon itt lakni.

15/9. Amikor sor került a szavazásra, Cselényi járt körbe, hogy megszámolja, hány az igen, hány a nem, van-e tartózkodás? Mérgesen cövekelt le Gyégyé mellett, mert az ő a félig kinyújtott karja nem jelzett egyértelmű igent. Gyégyé azt remélte, ha fel is emeli, meg nem is, mintha a tarkóját vakarná, megússza ezzel a bizonytalan mozdulattal, de a trafikos ráförmedt, akkor most velünk vagy, vagy se? Amúgy fütyült volna rá, hogy Cselényi mit gondol róla, de a távolból is magán érezte Honderné fürkésző pillantását, és ugyanaz a gondolatsor szaladt át az agyán, ami délelőtt, szavazhat ugyan nemmel, de annak meglesz a böjtje, s akkor lesz meg, amikor majd haladékot kér valaminek a befizetésére, Honderné pedig nem lesz megértő olyan valakivel szemben, aki ellene voksolt. Ja, ez csak a reumámtól van, találta fel magát, fáj a karom, nem tudom jobban kinyújtani. Na, hála istennek, kiabálta a trafikos, akkor ellenzavazat nélkül megvan a száz százalék! Már hogy lenne, vitatkozott Halecz Ernő, hiszen sokan nincsenek itt, például Fóris se, Zácsef se. Zácsef dögölgjön meg, ő nem számít, zárta le a vitát

Cselényi, igenis megvan az új közös képviselőnk. Kihirdetem az eredményt, állt fel Raffai doktor, de Kacukáné a szavába vágott, maga már eleget beszélt, halljuk őt, halljuk, halljuk!

24 15/10. Honderné hangja egy csöppet remegett, amikor mindenkinek megköszönte a mai napon nyújtott segítségét. Bocsánatot is kért, amiért folyton fújnia kell az orrát, ez azért van, mert kicsit meghatódtam, mondta szíjogva. Nem baj, Cencikém, kiáltotta Kacukáné, szeretünk! Bevalom, folytatta Honderné, váratlanul ért ez a megtiszteltetés, nem is tudom, méltó vagyok-e rá, de igyekszem rászorgálni a bizalomra. Körbehordozta a tekintetét, s az arckifejezéséből eltűnt a szerénykedő féltékenység, a pillantása éles és céltudatos lett, azt meg az épp ekkor megérkező Fórison próbálta ki, hogy mi az, amit új helyzetében megengedhet magának, jöjjön bátran, szólj rá, ne zavarja, hogy én éppen beszélek, keresgéljen csak helyet jó sokáig, elvégre azért vagyunk itt, hogy a későn jövőkre várjunk. Bocsánat, motyogta a meghökkenett Fóris, nálunk is értekezlet volt, elhúzódott. Gyógyé látta, hogy őt keresi a pillantása, de mert mellette nem volt hely, beírta azzal, hogy messziről bólintott egy nagyot, és a szájáról azt lehetett leolvasni, hogy *megvan*. Nos, ha leülne végre, folytathatnám, figyelmeztette Honderné. Gyógyé új árnyalatot észlelt a nő hangjában, ösztönösen (és milyen hamar!) rátalált a maga közös képviselői tónusára.

15/11. Nem akarok ünnepontó lenni, de a házat kétségbeejtő állapotban veszem át, harsogta Honderné, azt is mondhatnám, lerabolt állapotban, mert az előző vezetésnek sikerült röpké másfél év alatt mindent tönkretennie. Jellemző egyébként, hogy az elődöm most sincs itt, nyilván nem mert elibénk állni. Nem tudta, hogy gyűlés lesz, kiabált közbe Gubik, azt teccett kérni, hogy ne kapjon előbb meghívót, csak ma. Honderné megvető biggyesztéssel adta a jelenlévők tudtára, hogy amit Zácsef csicskása mond, körrömfeketényt sem számít. Nulláról kell indulnunk, folytatta, a ház tudniillik nem képezett felújítási alapot, mert a díjak emelése sosem népszerű dolog, és az előző vezetés csak a lakók zsebet kímélte, a házzal nem törődött, Most aztán ott tartunk, hogy a legsürgősebb tennivalókat sincs miből elvégeztetni. Például mit, kérdezett közbe Halecz Ernő. Például, Ernő bácsi, nyakunkon a következő nemzeti ünnep, és a háznak nincs fali zászlótartója, mert ami a második emeleten volt, azt öt éve letörte a vihar. Tavaly is mi voltunk az egész utcában az egyetlenek, akiknél nem volt kinn a nemzeti lobogó! Na bumm, dűnnyögte Fóris, az legyen a legnagyobb bajunk. Nem *na bumm*, süvítette Honderné, mert ezt az önkormányzat ellenőrzi, és ha idén se jobb a helyzet, emiatt rossz pontot kaphatunk, s akkor hiába fogunk pályázni például vakolatfelújításra. De mondhatnék mást is, a liftben a

tükör megrepedt, azt is ki kell cseréltetni. Na bumm, mondta megint Fóris. Hagyja abba ezt a *nabummozást*, ripakodott rá Honderné, a házban nők is laknak, ha nem vette volna észre. Az új vezetés hármás jelszava így hangzik: átláthatóság, működőképesség, igényesség. A színvonal az első, nem az olcsóság. A törött tükör hét év balszerencsét jelent, sipította 25 Olajosné, Fóris kám, maga még hét szörnyű évet akar? Ha javasolhatnám, szólalt meg Nidosi, nem ártana egy futószőnyeg a kapualjba, és netán két díszcserje a bejárat mellé jobbra, balra. A vendégeim, akik múltkor a partymon itt jártak, azt mondták, hogy ami a házon belül van, ahhoz gratulésn, de az utca felől jövet a látvány száralmas. Honderné feljegyezte a kérést, köszönöm az odafigyelést, mondta, igen, egy olyan patinás háznál, mint a miénk, ez is komoly probléma, és még mi minden várna ránk. Persze, ha volna miből. Épp ezért az új vezetés úgy látja, hogy a közös költség díját a mostaninak a duplájára kell emelni. És sajnos még ez sem elég ahhoz, hogy bárhol szóba álljanak velünk, ezért a megemelt összeget visszamenőleg kérjük, az év elejéig, és lehetőség szerint két héten belül. Arra kérem azokat, akik eddig félvállról vették a befizetést, hogy most az egyszer embereljék meg magukat, hadd ne legyünk kénytelenek szankciókhoz folyamodni. Egy pillanatra elhallgatott, mint aki érzi, hogy talán túl kemény volt, s aztán lágyabb regiszterben folytatta, igen, szinte hallom is, mit gondolnak erről azok, akiknek a kérésünk gondot okoz. Énrám ne nézzen, kiabálta Rothen néni, nekem egy fillér tartozásom sincs, és ha kapok csekket, már holnap befizetek mindent! Gyógyé elfogta Rothen néni pillantását, s úgy látta, az öregasszony legjobban nem annak örül, hogy már nem tartozik a fizetni képtelen lakók közé, erősebb benne a káröröm, hogy ami neki meg se kottyán, Gyalogékat biztosan a földhöz vágja. Hadd nyugtassak meg mindenkit, szárnyalt fel ismét Honderné hangja, hogy a ház pénzéért nem kell aggódunk, mert a Nyú Lájf Banktól megszereztem a lehetséges legjobb kondíciókat, vagyis a tőkénket, ha majd lesz ilyen, rövid lejáratra helyezük el, és akkora kamatot fog fialni, mintha évekre tettük volna be. Talán nem kellene elárulnom, de végre is magunk közt vagyunk, és alig bírok magammal az örömtől, szóval megsúgom, honnan származik az az összeköttetés, amit a ház javára tudok kamatoztatni: ötvenben, még mielőtt bezárták az Angolkisasszonyokat, egy évig még a növendékük voltam, a Nyú Lájf Bank mostani igazgatónöje meg az osztálytársam volt! Cencikém, megint te vagy a megmentőnk, sikoltotta a rajongástól mámorosan Kacukáné, Halleluja, mormogta Gyógyé, de csak befelé, nehogy meghallják. És van még valami, ami ennél is fontosabb, rikoltotta Honderné, a Zácsef nevű ember a ház pénzéhez ott egyszerűen nem férhet hozzá!

15/12. Ez volt az utolsó olyan pillanat, amikor Gyógyé még képes volt arra figyelni, amit Honderné mond. Elkezdte fejben kiszámolni, hogy mekkora összeget kell ezentúl havonta befizetniük, s arra jutott, hogy az eddiginél is összébb kell húzniuk magukat, de ennél összébb már aligha lehet. Jóformán
26 csak a gyerekekre költenek, Gyógyéné nem jár fodrászhoz, neki is ő vág haját, új holmi akkor kerül a házba, ha mások kiselejtezik a ruhatárakat, nincs az a maradék étel, ami némileg átalakított formában újból az asztalra ne kerülne, nyaralás szóba se kerülhet, a látszólag kifogyott fogkrémes tubust felvágják, hátha maradt benne még pár napra való, a százas villanykörtéiket kicserélték hatvanásra meg negyvenesre, megszüntették a lakásbiztosítást, kiléptek minden olyan szervezetből, ahol tagdíjat kellett fizetni, a telefonkagylót már csak akkor emelik fel, ha mások hívják őket, könyvet évek óta nem vesznek, az előfizetett újságokat le kellett mondaniuk, moziba, színházba nem járnak, vagyis semmire se telik, ami hozzátartozna az értelmiségi léthez, s a hónap végén így is gond, hogy miképp húzzák ki fizetésig. Ha ezentúl kétszer annyi a közös költség, mint eddig, akkor a szükségállapot már két hét után beáll. A januárig visszamenőleg kért különbözetet pedig végképp nincs miből befizetni. Eladhatják a jegygyűrűiket, és van egy bekeretezett Kohán György-szénrajzuk, de ezen kívül semmi, amit pénzzé tehetnének. Ha a TIK kifizetné a három havi bért, amivel tavaly Gyógyének adósa maradt, az elég lenne, de az intézet – a Prockl Gézike-féle átszervezés ellenére – a csőd szélén állt. Olyan barátjuk sincs már, akitől ekkora összeget kölcsön lehetne kérni, mert aki közülük tavaly még állásban volt, azóta az is az utcára került.

15/13. Hősünket legjobban mégsem a befizetni valók nagysága és a két hetes határidő képtelensége nyomasztotta, sokkal inkább az a kilátás, hogy ezentúl általában így fognak alakulni a dolgok. A sorsa olyanok kezébe került, akik tudni ugyan tudják, hogy nincs mindenkinek bármikor mozgósítható tartaléka, csak éppen nem hajlandók tudomásul venni, és a nincstelenséget renitens kerékkötőknek a jómódúak jobbító szándékával szembeni ellenszegülésnek látják. Minden olyasmi, mint szolidaritás, megértés, empátia lomtárba illő fogalomká lett, ami csupán a bukott és Zácsef által lejáratosított vezetés demagógiájának lehetett a kelléke, de ilyesmiről ők – természetesen – hallani sem akarnak többé. Gyógyé képzelete roppant élénken vetítette elébe, hogy mi várhat rá, tisztán látta önmagát, mint hasonló gyűlések megbélyegzettjét, aki olyan megátal kodott, hogy sosem teljesíti azt, amit a ház előír számára, és ami másoknak bezzeg sosem okoz problémát. Ott lesz majd a kimondatlan kérdés mindenki szemében, hogy ez a család mit keres még mindig ebben a házban? Ilyen megaláztatást átélni egyetlen alkalommal is gyötrelmesen kínos, de ha tényleg csak egyszer fordulna elő, idővel el is lehet felejteni. Ám ha valami csoda folytán most az egyszer teljesíteni tudná, amit kérnek tőle, akkor sem szabadulna

a hasonló élményektől, mert a nyomora vélhetően újratermelődik, s az elkövetkező időben ilyen helyzetek ismétlődéséből áll majd az itteni élet. Ez lesz maga a rendszer, s ebben a rendszerben nincs helyük olyanoknak, mint ő. A Csernovics Arzén utca 7. kényelmes, barátságos otthonból, ahová jólesik hazajönni, ellenséges és elviselhetetlen közeggé válik.

27

15/14. Nem érezte képtelen túlzásnak, hogy ilyennek képzelet a jövőt, inkább nagyon is valószerűnek tűnt, hiszen a fantáziája olyan koordináták vonalait hosszabbította meg, amelyek máris léteznek. Annyira elmerült a reá váró kilátások átélésében, hogy jóformán meg sem hallotta Raffai doktor szavait, hozzászólás nem lévén, emelje fel a kezét, aki a díjmelésre vonatkozó javaslatot elfogadja! Én nem fogadom el, állt fel Gyógyé, és bár érezte, hogy kicsit megremeg a hangja, elszántan folytatta, tudniillik a mi körülményeink nem teszik lehetővé. De hát ember, maga nem érti meg, hogy itt emelés nélkül katasztrófa lesz? Nidosi volt az, aki ilyen ingerült elképedéssel ordított rá Gyógyére, ő pedig éppen ettől bátorodott neki, más se oktassa ki őt, de ez az alak végképp ne, ha nincs miből, akkor nincs miből, kiabált vissza, úgy látszik, ezt meg maga nem érti! Kérem, kérem, csak higgadtan, szólt közbe az ügyvéd, én, mint levezető elnök megállapítom, hogy a közgyűlés a javaslatot - egy ellenszavazat mellett - elfogadta, és ezzel azt határozattá emelte. Ha végeztünk, a tisztelt tulajdonosok a csekkjeiket nálam átvehetik.

Új Forrás 2013/2 - Nerges András: Vidám őszi majális
Részlet a Hóztűznéző című regényből

15/15. Gyógyé szó nélkül felkelt a helyéről. Hová megy, kedves György, nincs vége a gyűlésnek, kiáltott utána Honderné, de ő vállat vonva, elszánt arccal csörtetett át a székek közt, mintha az ellenség gyűrűjéből törne ki. Nem szállt be a liftbe, gyalog vágott neki a lépcsőnek. Félelemletenként megállt, hogy kifújja magát, de főképp azért, mert szükségét érezte néhány magányos pillanatnak, amikor léleken elbúcsúzik a háztól. Nem a lakóitól, akiktől - miután egyedül maradt mindenkivel szemben - nem lesz nehéz megválni, de az épülettől, aminek minden zuga a szívéhez nőtt, még a lyukak is a falban, amiket tavaly a beépített bauxitbeton arányának megállapítása végett fúrtak, s amik idővel olyanokká lettek, mintha a folyosókanyarban leskelődő, tágra nyílt szemek volnának. Szomorúvá tette, hogy nemsokára el kell innen menniük, bár ezt a házat ő végleges lakóhelyének hitte. A kölök, aki már itt született, emlékezni se fog erre az itt eltöltött néhány évre. Eszébe jutott, amit a *hákáis* Tanai mondott, nem valóik ők ide, költözzenek olcsóbb helyre. Akkoriban feldühítette a javaslat, de úgy látszik, annak az embernek igaza volt. Akkor a könyv honoráriumára szerencsésen megmentette őket, most azonban nincs semmi, ami közbejöhessen, és a mai gyűlésen gyakorlatilag el is dőlt, hogy Gyalogéknak itt nincs tovább.